

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

สอยน้ำ
พิชิตปฐพี

มหากาฬ
ที่
ดลัส
สง

Mao Ni เขียน ช่อเขียนทรพด แปล

ทดลองอ่าน

将 殿

カサネハ
ミチノリ

สยบฟ้ามืดปฐพี 29

Mao Ni เขียน ชื่อเสียงรุ่มรวย แปลา

《将夜》 Jiang Ye

Volume 29

All rights reserved

Original story and characters created and copyright © Author:

猫腻 Mao Ni

Originally published in China by Shanghai Xuanting Entertainment Information Technology Co., Ltd. (www.qidian.com)

Thai edition rights under license granted by Shanghai Xuanting Entertainment Information Technology Co., Ltd. (www.qidian.com)

Thai translation copyright © 2019 Jamsai Publishing Co., Ltd.

Thai edition arranged through Pelican Media Agency Ltd., Taiwan

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2524-6

ภาพประกอบปก 東方月

จัดพิมพ์โดย

สำนักพิมพ์เอ็นเธอร์บุ๊กส์

285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801

อีเมล editor@enter-books.com

เว็บไซต์ www.enter-books.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกวย-จงถนนอม

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3

เว็บไซต์ www.naiin.com

ราคา 229 บาท

พิมพ์บน

กระดาษกอนอมสายตา

ห่วงใยสายตาคุณ

www.greenread.com

คำนำ

สยบฟ้าพิชิตปฐพี เล่ม 29 คือเล่มสุดท้ายของภาคสี่ 'ม่านกาลที่คล้อยลง' ซึ่งจัดเป็นภาคที่มีหลากหลายอารมณ์ความรู้สึก ทั้งซาบซึ้งไปกับความรักของหญิงเชียวกับซังซัง ทั้งรู้สึกสิ้นหวังกับการต้องหนีอย่างหัวซุกหัวซุน ทั้งแตกตื่นตกใจเมื่อความจริงของโลกใบนี้และตัวตนของใครหลายคนถูกเปิดเผย ทั้งเหงาเศร้าซึมกับการปรากฏของดวงจันทร์ ตลอดจนรู้สึกอึดอัดกับการล่าแดงฝีมือของเหล่าศิษย์ชั้นสองที่รอคอยมานาน

บัดนี้เรื่องราวมาถึงไคลแมกซ์ การตัดสินใจระหว่างบุคคลอันดับหนึ่งแห่งนิกายเต๋า กับหญิงเชียวผู้กุมหัวใจของต้าถังทั้งแคว้น ในการเผชิญหน้านี้จะสร้างความรู้สึกแบบไหนให้แก่เราๆ นักอ่านอีกบ้าง ก็ต้องขอเชิญท่านมาสัมผัสรับรู้ด้วยตัวเองแล้วละ!

สำนักพิมพ์เอ็นเธอร์ปู้คส์

ประวัตินักเขียน

Mao Ni

เกิดในยุค 70 ในชีวิตนั้นนอกจากเที่ยวชิมลิ้มลองของอร่อยแล้ว สิ่งที่ชอบที่สุดก็คือการได้อ่านเรื่องราว เมื่ออ่านเรื่องราวมามากเข้าก็นึกคึกอยากเล่าเรื่องราวดูบ้าง และแล้วต้นศตวรรษที่ 20 ก็ค่อยๆ กลายมาเป็นผู้เล่านับแต่นั้น มาจนปัจจุบัน เคยเขียนเรื่องที่แตกต่างหลากหลายมามากมาย ได้รับรางวัลมาบ้าง แต่สิ่งที่ยากให้เป็นก็ยังไม่พ้นคำว่า 'อ่านสนุก' นี่แหละ หวังว่าจะสนับสนุนกันต่อไปเรื่อยๆ นะ

Mao Ni

จากใจนักแปล

เล่มนี้ข้าพเจ้าคงไม่พูดพร่ำทำเพลงอะไรมาก เพราะที่หน้าหุบเขาชิงสยา เบียงกงกับซีเหมินเล่न्दนตรีให้ทุกท่านฟังกันไปมากแล้ว หลิวไป จวินโม่ และเยี่ยชู่ก็ใช้กระบี่คุยกันให้ทุกท่านฟังไปมากแล้วเช่นกัน

ส่วนเล่มนี้การคุยกันในฉางอันยังไม่จบ เขาจะคุยกันต่ออย่างไร และใช้อะไรคุยกันอีกบ้าง

เชิญเข้าไปชมกันต่อเลยย...

ขอให้ทุกท่านมีความสุขและสนุกกับการอ่าน แล้วพบกันใหม่ครับ สะฮา

ชื่อเสียนทรงพล

สำนักพิมพ์เอ็นเธอร์บุ๊กส์ ขอร่วมเป็นส่วนหนึ่ง
ของการสร้างวัฒนธรรม 'การอ่าน' ให้เกิดขึ้นในสังคมไทย

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ กับนิยายเอ็นเธอร์บุ๊กส์ได้ที่

www.enter-books.com หรือ

www.facebook.com/enterbooks

บทที่ 1

เดินเข้าหาความตาย

ตอนเช้าตรู่ หนึ่งเซวียออกจากบ้านสกุลเฉา เดินไปยังถนนจูเซวีย ทั้งเจิ้งจิ้งสองสามีภรรยาที่มีสีหน้าเป็นกังวลและเฉาเหล่าไท่เหยียที่นั่งเฉยร่ำกับว่าไม่มีอะไรเกิดขึ้นไว้

เฉาเสี่ยวซุนนำหิ้วอยู่และทหารม้าค่ายเซียวฉีออกจากขางอันไปแล้ว บ้านสกุลเฉากลับไม่เจียบเหงาเพราะคำสั่งจากราชสำนักจำนวนมากส่งผ่านจากที่นี่ไปยังทุกเขต ประกอบกับรับชาวบ้านลี้ภัยมาหลายสิบคน บ้านสกุลเฉาช่วงหลายวันมานี้จึงคึกคักยิ่ง

ทว่าวันนี้บ้านสกุลเฉาเจียบมาก เพราะตั้งแต่เช้าพวกคนรับใช้และชาวบ้านลี้ภัยในบ้านล้วนได้ยินเสียงดังสนั่นหวั่นไหวและได้ยินเสียงการเคลื่อนไหวอย่างรุนแรง แรกสุดทุกคนได้ยินเสียงระฆังดังไปทั่วเมือง จากนั้นได้ยินเสียงลมและเสียงดาบ ตามติดมาด้วยเสียงสายฟ้า เสียงลมหิมะ เสียงฝน และเสียงระเบิด จนกระทั่งเห็นเมฆหิมะที่เฝ้าไหม้บนท้องฟ้า ความหวาดกลัวบังเกิดขึ้นเพราะไม่มีใครรู้ว่าเกิดเรื่องอะไร ตอนที่หนึ่งเซวียมาที่นี่แล้วจากไป ทุกคนรู้ว่าการต่อสู้ครั้งนี้อยู่เหนือ

ระดับโลกียะ เหตุนี้จึงรู้สึกหวาดกลัวมากกว่าเดิม

ในบ้านสกุลเจามีขุนนางของราชสำนัก มีชาวบ้านผู้หนึ่งภัยสงคราม มีคนของพรรคมัจฉามังกรที่ห้าวหาญ แต่พวกมันล้วนเป็นคนธรรมดา พวกมันไม่มีคุณสมบัติที่จะเข้าร่วมการต่อสู้ครั้งนี้

บ้านสกุลเจาถูกปกคลุมด้วยความเงียบเป็นเวลานาน ชาวบ้านลี้ภัยต่างกอดลูกของตนด้วยความกังวล ส่งเสียงฮือๆ ออกมาเล็กน้อยด้วยความหวาดกลัว เจาเหล่าไท่เหยียและเจิงจิ้งสองสามีภรรยานั่งอยู่ที่โต๊ะสีหน้าแสดงอารมณ์ต่างๆ กัน

ในที่สุดก็มีคนที่ทนไม่ไหว คนแรกที่ลุกขึ้นยืนไม่หนีไปจากความคาดหมายของเจาเหล่าไท่เหยีย เหล่าไท่เหยียมองฝ่ายตรงข้ามพลางเอ่ยว่า

"เจ้าน่าจะรู้ดี ถ้าไปก็คือรณหาที่"

จีซือเหยียเอ่ยตอบว่า

"ท่านลุงรอน เมื่อใดหรือที่ท่านเคยเห็นข้ากลัวตาย"

เงินซีที่นั่งเงียบอยู่ริมหน้าต่างหันหน้ากลับมามองแล้วขมวดคิ้วแสดงว่าไม่เห็นด้วย กำลังจะเอ่ยปากยับยั้ง เจาเหล่าไท่เหยียกลับโบกมือได้

"อย่าไปก็ไป เรื่องรณหาที่ตายนี้คงไม่จำเป็นต้องให้ตาแก่อย่างข้าเห็นด้วย"

จีซือเหยียยิ้มแล้วยิ้มอีก หันกายพาคนในพรรคหลายสิบคนออกจากบ้านสกุลเจา

เงินซีนั่งเงียบอยู่ครู่ก่อนเอ่ยว่า

"เปล่าประโยชน์"

เจาเหล่าไท่เหยียรู้ว่ามันพูดถึงอะไร การต่อสู้ที่เกิดขึ้นบนถนนจุเซี่ยในตอนนั้นนับแต่แรกเริ่มก็อยู่เหนือขอบเขตของด้านทั้งห้า พลังของคนธรรมดา

ไม่ส่งผล หากสถานศึกษาเอาชนะศัตรูที่แข็งแกร่งผู้นั้นไม่ได้ เช่นนั้น
ต่อให้พรรคมีจรรยาบรรณหรือกระทั่งคนทั้งนางอันตายเกลี้ยงก็ไม่อาจยับยั้ง
ฝ่ายตรงข้าม

เฉาเหล่าไท่เหี้ยเอ๋วยว่า

"คนเรามักต้องการความช่วยเหลือ หรือพูดอีกอย่างก็คือหวังว่า
จะมีคนมาช่วยเหลือ เขียนเชิงสิบสามแม่ไม่ใช่คนธรรมดา แต่ข้าคิดว่า
มันก็ปรารถนาที่จะเห็นคนในนางอันอย่างพวกเราไปช่วยมันอีกแรง"

"ช่วยไปแล้วไม่เกิดผลก็เปล่าประโยชน์"

"หากเจ้าอารามเป็นเทพเซียนจริง มันมองแค่ครั้งเดียวคนธรรมดา
อย่างพวกเราก็ตายแล้ว แต่ขอเพียงทำให้มันต้องมองมากขึ้น เรื่องนี้
ก็ไม่แน่ว่าจะไม่มีประโยชน์"

เฉาเหล่าไท่เหี้ยเอ๋วยด้วยสีหน้าที่สงบและผ่อนคลาย

"ต่อให้เป็นอย่างที่เราว่า พวกเราไปที่นั่นแล้วไม่มีประโยชน์ แต่
ขอเพียงพวกเราไปที่นั่น ความจริงก็ถือว่ามีประโยชน์แล้ว"

เจิ้งจิ้งต้าเสวียซื่อเข้าใจความหมายของคำพูดนี้เป็นคนแรก จึง
พยักหน้าอย่างเห็นด้วย

เฉาเหล่าไท่เหี้ยเอ๋วยว่า

"สถานศึกษาคือสถานศึกษาของต้าถัง ต้าถังคือต้าถังของ
สถานศึกษา ทั้งราชสำนักและราษฎรของต้าถังต่างเคารพสถานศึกษา
เป็นอย่างสูง ทুম่เทศุดำลั้งเพื่อสนับสนุน แต่เจ้าเคยเห็นชาวถัง
เกรงกลัวสถานศึกษาหรือเห็นว่าตนเป็นข้าทาสบริวารของสถานศึกษา
หรือไม่... ได้รับการคุ้มครองดูแลด้วยกัน แต่แตกต่างกันสิ้นเชิงกับ
แคว้นอื่นๆ ที่ถูกอาชรมเทพกดขี่ เพราะเหตุใดจึงเป็นเช่นนั้นละรี ก็เพราะ
กฎที่สถานศึกษาและจอมปราษฎ์ตั้งขึ้นมา แต่สิ่งที่สำคัญกว่านั้นคือ

ท่าทีของพวกเขาชาวถังเอง

พวกเราไม่ใช่สุกรสุนัขอย่างแคว้นเยียน แคว้นหนานจิ้น หรือ
แคว้นซ่งที่นิกายเต๋าซุบเลี้ยง พวกเราเป็นเจ้าของดินแดนผืนนี้ ดังนั้น
พวกเราจึงควรออกไปปรากฏตัว แม้ว่าต้องตายก็ตาม"

เงินซีคือทุนซื้อของพระคัมภีร์จางมังกูร เชี่ยวชาญด้านกลยุทธ์ แต่
ขาดประสบการณ์ในการเข้าสนามรบ การตัดสินใจจึงคำนึงถึงผลที่ได้
จากการกระทำเป็นอันดับแรก ยามนี้ได้ฟังคำพูดของเหล่าไท่เหยีย
จึงดูเหมือนได้ข้อคิด

"ในเมื่อจะตายก็ต้องเป็นพวกคนซราอ่อนแอที่ตายก่อน ข้าอยู่มา
เจ็ดสิบกว่าปีแล้ว สมควรตายได้แล้ว"

เขาเหล่าไท่เหยียประคองร่างที่สั่นเทาลุกขึ้นยืน รับไม้เท้ามาจาก
สาวใช้ที่อยู่ด้านข้าง แล้วเดินออกไปข้างนอกโดยมีคนรับใช้ซราคนหนึ่ง
ช่วยประคอง

เจิงจิ้งดำเสวียชื่อเอ่ยว่า

"ข้าก็แก่แล้วเหมือนกัน ควรตามท่านลู่รองไป"

จากนั้นเป็นภรรยาของเจิงจิ้ง

"ข้าเป็นสตรีที่ไร้ค่า สมควรไปที่นั่นมากที่สุด"

เขาเหล่าไท่เหยียบอกเงินซีให้หาคนมาดูแลสองสามีภรรยาให้ดี
ก่อนเอ่ยยิ้มๆ ว่า

"ถ้าให้หนึ่งเหยียเห็นพ่อตาแม่ยายมันถูกข้าหลอกให้ไปตาย ข้าก็กลัว
จริงๆ ว่ามันจะมีโทษะจนละทิ้งหน้าที่ของตน"

ศาลาซุนเฟิงวันนี้ไม่มีลมวสันต์ มีแต่เกล็ดหิมะหนาวเย็นโพรยปราย
ประตูหน้าของบ้านสกุลเจาเปิดกว้าง เขาเหล่าไท่เหยียพาคนรับใช้ที่แก่ชรา
และชาวบ้านลี้ภัยที่แก่ชราจำนวนหนึ่งเดินไปบนถนน

เฉาเหล่าไท่เหยถือไม้เท้า เดินไปพลงเคาะประตูไปพลง
เรียกเพื่อนพ้องและนำพาผู้คนตะโกนเรียกเพื่อนบ้านที่รู้จักมักคุ้นกันมา
เป็นเวลาหลายสิบปีให้ออกจากบ้าน

"ขอเพียงคนแก่คนเฒ่าไม่ตาย คนหนุ่มคนสาวก็ไม่ต้องออกไป"
เฉาเหล่าไท่เหยกล่าว สีหน้าไม่เคร่งขรึม และไม่ได้แสดงอาการเศร้าโศก
แต่อย่างใด กลับยิ้มแย้มราวกับว่าเรียกให้คนชราเหล่านี้ไปทะเลสาบซีหู
เพื่อดื่มชาและเล่นหมากล้อม

ชาวถังล้วนหัวหาญ ผู้ชราเหล่านี้แต่ละคนล้วนเคยเป็นทหาร
มาก่อน การเดินขบวนไปถนนจูเชวี่ครั้งนี้สำหรับพวกมันแล้วก็เหมือน
การเดินทัพไปสนามรบในกาลก่อน

ราวกับนี่เป็นเรื่องธรรมดา

พวกมันถึงกับคล้ายรู้สึกว่าได้กลับไปอยู่ในกองทัพในอดีต
รู้สึกอีกheim มาก

เงินซีตูแลจัดการเรื่องเจิ้งจิ้งสองสามีภรรยาเรียบร้อยแล้วก็รีบวิ่ง
ออกจากบ้านสกุลเฉาตามเหล่าไท่เหยไป พอเห็นเงาร่างที่เต็มไปด้วย
ความหัวหาญดุติ้นของผู้ชราผมหงอกหลายสิบคนและลูกหลานของ
พวกมัน เงินซีหลันยิ้มเยาะอย่างขมขื่น คิดในใจว่าผู้คนหลังไหลกันมา
มากมายขนาดนี้เพียงเพื่อให้เทพเซียนผู้นั้นต้องมองมากขึ้นอีกหน่อย
ช่างเป็นการกระทำที่โง่เขลาเบาปัญญาจริงๆ แต่แม้คิดเช่นนี้ เฒ่าของมันก็
มิได้ช้าลง เพียงไม่นานก็ขึ้นหน้าผาสูงชัน ช่วยประคองเฉาเหล่าไท่เหย
แทนคนรับใช้ชราคนนั้น

ไม่มีทางเลือก ใครใช้ให้มันเกิดเป็นชาวถังเล่า บางครั้งชาวถัง
ก็โง่เขลาเบาปัญญาอย่างนี้เอง

ณ อารามเต่าแห่งหนึ่ง คนที่ดูแลการงานต่างๆ ในอารามคือนักพรตร่างผอม นักพรตผอมชอบกินมะเหมี่ยวมาก เรื่องที่ทำมามากที่สุดในชีวิตนอกจากทำก๋วยเตี๋ยวแล้วก็คือช่วยเพื่อนบ้านซ่อมแซมหลังคาบ้านที่ถูกพายุฝนพัดจนพังเสียหาย เพราะมันทำได้เพียงงานแบบนี้ ถ้าไม่ทำงานนี้ก็ต้องใช้เวลานานมากกว่าจะเก็บเงินเพียงพอซื้อสุราชั้นดีเพื่อตั้งดูตให้เพื่อนบ้านมาฟังมันปาฐกถาหลักคำสอนของซีหลิงสักครั้ง

อารามเต่าแห่งนี้มิได้สะดุดตา แต่ที่นี้กลับเคยเกิดเรื่องมากมายที่ในวันข้างหน้าจะถูกจารึกลงในบันทึกประวัติศาสตร์ เช่นศิษย์สัญญาธิกายเต่าเยี่ยชู่เคยเผยแผ่คำสอนของนิกายที่สี่ ศิษย์พี่ใหญ่แห่งสถานศึกษาและเยี่ยชู่เคยปะจวบจิตชนากันที่หน้าบันไดหิน เยี่ยชู่เคยรู้แจ้งมรรคที่นี้เคยทำลายอารามเต่าจนพังแล้วสร้างขึ้นใหม่

นักพรตผอมเป็นนักพรตธรรมดา มันรู้ได้จากมวยผมว่าเยี่ยชู่เป็นนักพรต แต่ไม่รู้ฐานะที่แท้จริงของฝ่ายตรงข้าม และไม่รู้ด้วยว่าในอารามเล็กๆ ของตนเคยเกิดเรื่องพวกนี้ ไม่เช่นนั้นมันอาจจะไม่รำคาญใจเหมือนอย่างตอนนี้ หรือบางทีอาจจะรำคาญใจเสียยิ่งกว่า

"ข้ารำคาญใจจริงๆ" นักพรตผอมมองบรรดาพรตน้อยที่อยู่เบื้องหน้าสีหน้าเต็มไปด้วยความเครียด "ข้าไม่รู้จริงๆ ว่าควรทำอย่างไร พวกเจ้ามีความเห็นอะไรบ้างไหม"

แต่ละวันพวกพรตน้อยท่องแต่คัมภีร์ ไหนเลยจะออกความเห็นอะไรได้

นักพรตผอมเงยหน้ามองเมฆหิมะที่กำลังเฝ้าหม้ออยู่เหนือเมืองพลางเอ่ยว่า

"ข้าเคยได้ยินเรื่องของอารามจื่อโส่ว ที่นั่นคือสถานที่ที่เป็นปริศนาของนิกายเต่า เช่นนั้นเจ้าอารามก็เท่ากับเป็นบูรพาจารย์ของพวกเรา"

พรตน้อยคนหนึ่งเอ่ยว่า

"แต่เพื่อนบ้านพูดกันว่าบูรพาจารย์กำลังจะทำลายฉางอัน"

"ข้าถึงได้รำคาญใจอยู่เนืองๆ...เจ้าว่าพวกเราควรไปช่วยมัน หรือควรไปยับยั้งมัน"

นักพรตผอมถอนหายใจ แล้วจู่ๆ มันก็กระriebเท้าอย่างแรงราวกับ คับแค้น ตะโกนไปยังเมฆหิมะที่กำลังเผาไหม้ว่า

"เพ้ย! ข้าไม่สนแล้วว่ามันเป็นบูรพาจารย์หรืออะไร ชีวิตนี้ทั้งชีวิต ข้าดูแลอารามเต้าแห่งนี้ ต่อให้เป็นเฮ้าเทียนที่จะทำลายอารามเต้าแห่งนี้ ข้าก็จะสู้กับมันอย่างถึงที่สุด!"

นักพรตผอมพาบรรดาพรตน้อยออกจากอารามเต้า พวกมัน อุ้มกระดางรูปที่หนักอึ้ง แบกท่อนไม้ที่กองอยู่ที่มุมกำแพงมานานปี แต่ไม่ได้ใช้ประโยชน์ เตรียมจะไปสู้กับบูรพาจารย์ของตน

ต่างจากพวกชาวบ้านที่ศาลาชุมชนเพิ่งตรงที่ในใจของพวกมัน เกิดการขัดแย้งอย่างรุนแรง แต่พอตัดสินใจได้แล้วพวกมันก็ไม่ลังเลอีก ไม่ว่าจะเป็นทำอะไรก็เป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน เพราะพวกมันล้วนมีศรัทธา

เรื่องเป็นศัตรูกับนิกายเต้านี้ดูเหมือนเป็นการขัดต่อศรัทธาอย่างรุนแรง แต่ไม่ว่าจะเป็นนักพรตผอมหรือพรตน้อย พวกมันไม่แน่ใจตั้งแต่แรกแล้วว่า สิ่งที่ตนเองศรัทธาคืออะไรกันแน่ พวกมันเป็นชาวลึง อาศัยอยู่ในฉางอัน มาทั้งชีวิต พวกมันเคยคิดว่าสิ่งที่ตนเองศรัทธาคือเฮ้าเทียน แต่ตอนที่ ประคองกระดางรูปและท่อนไม้เดินออกจากอารามเต้าจึงได้รู้ว่าสิ่งที่ศรัทธา คือความศรัทธาในตนเอง สรุปลก็คือพวกมันล้วนเป็นคนที่มีศรัทธา

ในคำสอนของอาศรมเทพ การฆ่าตัวตายเป็นบาปมหันต์อย่างหนึ่ง ตนเองเป็นนักพรตแต่กลับเป็นศัตรูกับนิกายเต้าถือเป็นบาปมหันต์ยิ่งกว่า ล้วนต้องถูกลงโทษอย่างหนักจากเฮ้าเทียน

การที่เหล่าไท่เหยียพาพรรคพวกไปที่ถนนจูเซวี่คือการรณหาที่ตาย และฆ่าตัวตาย

การที่นักพรตผอมผาบรรดาพรตน้อยไปยืนขวางเจ้าอารามคือการทรยศต่อนิกายและไม่เคารพผู้อาวุโส

พูดอีกอย่างได้ว่าพวกมันทุกคนล้วนมีบาปที่ไม่อาจชำระล้าง
คนเช่นนี้ยังมีอีกมาก

นักพรตจากอารามฝ่ายใต้สามคนกำลังวางค่ายกล พวกมันเป็น ยอดฝีมือของหน่วยเทียนชู่ เป็นสาวกที่ศรัทธาต่อเฮาเทียนอย่างมาก ใบหน้าของพวกมันซีดขาว ในใจเจ็บปวดอย่างสุดขีด แต่การเคลื่อนไหว กลับไม่มีความลังเลใดๆ

ลู่เหล่าไท่เจวิน* พาบรรดาสตรีและเด็กในจวนขวางดาบอยู่บน ถนนสายยาว ลู่เหล่าไท่เจวินคือภรรยาмайของลู่เซ่งเถิงแม่ทัพใหญ่บัญชาการ สิบหกหน่วยราชองครักษ์ ผมสีชาวโพลนของนางพลีไสวกลางสายลม ชีวิตนั้นางให้กำเนิดบุตรเจ็ดคน มีหลานสามสิบเจ็ดคน หลายสิบปีก่อน บุตรสองคนและหลานสามคนพลีชีพที่ชายแดนของต้าถัง ปีนี้ที่เมืองหลวง ของแคว้นเยียน ที่ค่ายทหารชายแดนทั้งเจ็ดเมือง และที่เทือกเขาซงหลิง มีลูกและหลานของนางทั้งหมดสิบเอ็ดคนที่สู้รบจนตัวตาย บุรุษทุกคน ของสกุลลู่ตอนนี้ล้วนอยู่ในสนามรบทั้งสี่ทิศสู้รบกับข้าศึก ข้างกายนาง มีเพียงลูกหลานสตรี เด็กน้อย และสะใภ้มายที่อ่อนแอสิบกว่าคน มีดาบเพียงไม่กี่เล่ม รู้ดีว่ามาที่นี่คือมารณหาที่ตาย แต่สีหน้าของพวกนาง กลับเฉยเมย ไม่แฉแสแม่แต่น้อย สกุลลู่ทั้งตระกูลล้วนเป็นผู้พลีชีพ เพื่อบ้านเมือง แม้ตายหมดทั้งตระกูลก็ยังเป็นผู้พลีชีพเพื่อบ้านเมือง!

ถ้าเฮาเทียนมีตา ทุกคนบนถนนสายนี้ล้วนมีบาป บาปของแต่ละคน

* เหล่าไท่เจวิน หรือไท่เจวิน เป็นบรรดาศักดิ์ของสตรีที่จักรพรรดิพระราชทานให้มารดาของขุนนางชั้นสูง ในครอบครัวยุคโบราณยกให้อำนาจสูงสุดในการจัดการดูแลเรื่องในบ้าน

ไม่เหมือนกัน ฉางอันในวันนี้คือเมืองแห่งบาป

เมืองแห่งบาปอันมหาศาล

ลมปราณแห่งการดับสูญที่แผ่ออกมาจากดวงตาของเจ้าอาราม
ถูกวิชาเทวเทียของหญิงเซียวดูดกลืนผ่านดวงตาค่ายกลแล้วปกคลุมฉางอัน
ทั้งเมือง เหตุนี้ลมหิมะจึงพัดแรงขึ้น ความหนาวเหน็บแทรกซึมอยู่ทุกที่

ถนนจูเซวียก็หนาวเย็นมาก แต่ชาวถังปรากฏตัวบนกำแพง
รวมถึงบนถนนหนทางมากขึ้นเรื่อยๆ พวกมันเย็นเคียดบ่าเคียดไหล่
ไหลต่อไหลเสียดสี เบียดเสียดกันอยู่บนถนน เหยียบเท้ากันเป็นครั้งคราว
กระโอร้อนบนถนนจูเซวียจึงค่อยๆ เพิ่มสูงขึ้น หิมะและน้ำแข็งละลาย
ทีละน้อย ถึงขั้นทำให้ผู้คนรู้สึกร้อนนิดๆ

จิตใจของชาวถังร้อนร่า เลือดของพวกมันจึงร้อนขึ้นจนถึงขนาด
เนื้อตัวร้อนผ่าว พวกมันกำหมัดแน่น ชูแขนขึ้น แหกปากกระบายโทสะ
ของตน

รอบๆ ถนนจูเซวียมีเสียงตะโกนและคำด่าทอหยาบคายดังอยู่ไม่ขาด
ผู้คนขว้างปาก้อนอิฐ บ้างก็โยนกาน้ำชา เศษอาหาร และกระโถนฉี่เด็ก
ใส่เจ้าอาราม

ชาวถังนับถือเจ้าเทียน แต่แปลกมากที่ทุกคนพากันเชื่อว่า
คนชนะฟ้าได้อย่างแน่นอน นี่เป็นเพราะจอมปราณู แม้ไม่ยุ่งเกี่ยว
เรื่องทางโลกเป็นเวลานาน แต่แนวคิดของจอมปราณูที่ว่า การสู้กับฟ้า
มีความสุขอย่างไม่สิ้นสุดกลับกลายเป็นชุมพลอันแข็งแกร่งแผ่ขยาย
ผ่านสถานศึกษา ราชินิกุล ราชสำนัก รวมถึงกองทัพไปยังทุกเขตทุกเมือง
ของต้าถัง ซึมเข้าไปในสายเลือดของชาวถังทุกคน

ดังนั้นแม้รู้อยู่เต็มอกว่านักพรตชุดเขียวบนถนนเป็นยอดฝีมือที่

คนธรรมดาอยากจะได้เงินตนการได้ เป็นผู้ไว้เทียมทานในปฐพีอย่างแท้จริง ต่อหน้าคนผู้นี้ คนธรรมดาอ่อนแอไม่ต่างจากมดปลวก แต่เด็กน้อยสองคน จากซานหยวนหลี่ถือเพียงมีดและส้อมชุดสวนยังกล้ามาสู้ด้วย ต่อให้ เจ้าอารามเป็นปีศาจกินคน ทุกคนก็ต้องขอลองสักตั้ง

พวกเราคนมากอย่างนี้สู้ชนะเจ้าไม่ได้ หรือว่าจะด่าไม่ชนะเจ้าด้วย? ต่อให้เจ้าหน้าหนาไรรายอายุถูกด่าก็ไม่ระคาย ข้าเอาอุจจาระปัสสาวะ สาดใส่เจ้า หรือว่าเจ้าจะไม่เลอะ?

ถนนหิมะที่ก่อนหน้านี้ดูเหมือนดำหนักสีขาวที่สะอาดบริสุทธิ์ มีความงดงามคล้ายไม่ใช่ของโลกมนุษย์ สายลมที่พัดก็สะอาดบริสุทธิ์ ดุจกัน ไม่มีฝุ่นธุลีแม้แต่เล็กน้อย เสมือนหนึ่งใบหน้าของเจ้าเทียน แต่บัดนี้ ฝูงชนบุกเข้ามา ถนนสายยาวพลันสกปรกเลอะเทอะ เสียงตะโกนด่าทอ อย่างหยาบคาย รวมถึงกลิ่นเหม็นจากโลกมนุษย์ถูกพัดลอยขึ้นไปสู่ ท้องนภา ฉาบทาใบหน้าของเจ้าเทียนจนอัปลักษณ์

เจ้าอารามเห็นกระแสปรมาณแห่งโลกมนุษย์ที่สกปรกลอยขึ้นสู่นภากาศก็ขมวดคิ้ว ของสกปรกและสิ่งปฏิญต์ต่างๆ ย่อมไม่อาจ เปื้อนเสื้อผ้ามัน แต่ทำให้มันมีโทษะนิดๆ ภายในขอบเขตทัศนวิสัยของมัน บนถนนมีชาวถึงนับพันคน มันยังสัมผัสได้ด้วยว่ามีชาวถึง จำนวนมากกว่านี้กำลังมาที่ถนนจูเซวี่ มาหาความตาย

เจ้าอารามค่อนข้างประหลาดใจที่เห็นชาวถึงจำนวนมาก ปรากฏตัวบนถนนสายยาว แต่มันไม่สนใจ สิ่งที่น่าสนใจคือการปฏิบัติตาม เจตนารมณ์ของเจ้าเทียน จบประวัติศาสตร์พันปีที่จอมปราษฎ์สร้างไว้ในโลก

ฉางอันในยามนี้เต็มไปด้วยสายลมและหิมะ ในสายลมและหิมะแฝงยันตรูปัที่หนึ่งเซวี่เขียนไว้ก่อนหน้านี้้อยู่เป็นจำนวนมาก

ยันต์เหล่านี้ปะชอมช่องโหว่ของค่ายกลสยบเพาะได้มากแล้ว เหลืออีกเพียงเส้นทางเดียว สถานการณ์ตอนนี้ไม่ต่างจากก่อนหน้านี้ เจ้าอารามจำเป็นต้องฆ่าหนึ่งชีวิต หนึ่งชีวิตอยู่บนถนนจูลี และตอนนี้ก็ถึงกลางระหว่างมันกับเจ้าอารามคือฝูงชนที่หลังไหลกันมาดั่งน้ำในมหาสมุทร เหตุนี้เจ้าอารามจึงเดินเข้าไปในฝูงชน

เจ้าอารามซื้อเงินใหม่ การมีซื้อที่แสนธรรมดาแล้วช่างเหมือนคนธรรมดา ตอนที่มันเข้าไปในฝูงชนนั้นก็เหมือนน้ำหยดหนึ่งรวมตัวเข้าไปในมหาสมุทรแห่งผู้คน จากนั้นมีลมพายุพัดขึ้น เเงร่างของนักพรตจำนวนมากถูกกระแทกปลิว เจกเซนระลอกคลื่นที่ซัดโดนโชดหินแล้วนำพาละอองน้ำกระจ่ายไปในสภาพแวดล้อมที่โหดร้าย พวกชายฉกรรจ์ชุดเขียวที่ถือมีดวิ่งตามเข้ามาล้มลงจมกองเลือดไปที่ละคนๆ ส่วนทหารกองกำลังอวีหลินสิบกว่านายที่ควมบ้าเข้ามาซึ่งยังอยู่ห่างจากเจ้าอารามอีกหลายสิบจั้งก็ตกม้าแล้วลุกขึ้นไม่ได้อีก เเงร่างของเจ้าอารามค่อยๆ ปรากฏเด่นชัดในมหาสมุทรแห่งผู้คน ด้านหลังมันและทะเลระเนระนาดไปหมด ภายใต้แรงกดดันของกระแสปรมาณที่หนักล้น มหาสมุทรแห่งผู้คนแยกออกเป็นทางที่ละน้อยๆ

และตอนนี้เองที่เหล่าผู้ฝึกฉานของต้าถังลงมือ

จอมข่ายเวทของหน่วยเทียนซูที่ดักรวมอยู่โดยรอบค่ายกลดาข่ายสวรรค์ พลังปฐมแห่งฟ้าดินบริเวณถนนจูลีพลันเกิดการเปลี่ยนแปลงอย่างรุนแรง กระแสพลังปฐมจำนวนนับไม่ถ้วนควมรวมกลายเป็นใช้พลังปฐมปรากฏขึ้นกลางอากาศรอบตัวเจ้าอาราม ปิดกั้นทางไปทุกทางของมัน แทบจะในขณะเดียวกัน จอมกระบี่ของกรมทหารสิบกว่าคนที่แฝงตัวอยู่ในฝูงชนก็ลงมือพร้อมกัน กระบี่บินวาววับพุ่งแหวกอากาศแทงตรงเข้าหาใบหน้าของเจ้าอาราม

เจ้าอารามสีหน้าไม่แปรเปลี่ยน โบกแขนเสื้อเบาๆ แล้วเดินหน้าต่อไป

การโบกแขนเสื้อทำให้เจตนาธรรมกระบี่ที่มีอยู่เต็มถนนกลายเป็นหญ้าฟางเปียกฝน กระเจายออกไปอย่างไร้เรี่ยวแรง ส่วนโช่พลังปฐมที่ร้ายกาจเหล่านั้นก็เหมือนผลผึ้งกั่วสูงงอมยามฤดูสารทที่ร่วงลงสู่ดิน กระทบพื้นก็แหลกละเอียดจนน้ำในผลกระเซ็นออกมามากมาย จอมข่ายเวทที่ซ่อนตัวอยู่โดยรอบถูกพลังปฐมสะท้อนกลับจนกระอักเลือด ตายคาที่ ส่วนกระบี่แก่นฐานชีวิตของจอมกระบี่สืบทอดคนนั้นถูกเจ้าอารามโบกทำลาย ทำให้ร่างกายบาดเจ็บสาหัส ไม่รู้ว่าเป็นหรือตาย

เจ้าอารามเดินหน้าต่อไป ค้นหาหนึ่งเชวียที่อยู่หลังผุ้งชน

พอผุ้งชนสิ้นสะเทือน ก้อนอิฐที่ลอยปลิวพลันหยุดชะงัก จากนั้นร่วงลงราวฝนกระหน่ำ ขนาดกระบี่บินของผู้ฝึกมานยังไม่อาจเข้าใกล้เจ้าอาราม สัมมะหะอะไรกับก้อนอิฐ กระทั่งสร้อยประคำของหงหยางดำซื่อ ยังไม่อาจเหนี่ยวรั้งเจ้าอารามแม้ชั่วพริบตา สัมมะหะอะไรกับอุจจาระปัสสาวะ

เจ้าอารามเดินหน้าอย่างสงบ ผู้คนที่ขวางหน้าล้วนถูกกระแทกปลิวหรือไม่ก็ถูกบดขยี้เหมือนมดปลวก

ชาวถ้ำที่กล้าหาญพุ่งเข้าหามันอย่างต่อเนื่อง แล้วก็ตายอย่างต่อเนื่อง ถนนหิมะกลายเป็นถนนโลหิตแล้ว มีโลหิตเประเติมไปทั่ว

ความกล้าเป็นสิ่งที่คู่ควรให้นับถืออย่างหนึ่งของโลกมนุษย์ แต่ต่อหน้าพลังที่แข็งแกร่งอย่างสุดขีดซึ่งเป็นตัวแทนของเฮาเทียน มนุษย์ผู้กล้าทั้งหลายกลับดูอ่อนแอและน่าหัวร่อ ถึงขั้นยากจะกล่าวว่าได้ประกอบวีรกรรม เมื่อเผชิญหน้ากับความห่างชั้นอย่างไม่อาจต่อต้านที่จริงผู้คนในเมืองฉางอันควรจะรู้สึกสิ้นหวังแล้วล้มเลิกเหมือนอย่าง

พวกมดที่เงยหน้ามองฟ้า แต่เรื่องที่ไม่น่าเชื่อคือบนสีหน้าของชาวถัง ในตอนนี้เห็นได้ถึงความเจ็บปวด โทสะ และความไม่ยอมแพ้ แต่กลับไม่เห็นถึงความสิ้นหวังเลยแม้แต่หน่อย

ผู้คนไม่ได้สิ้นหวัง ไม่ได้ร้องไห้ ถึงขั้นแม้แต่คำหยาบคายก็ไม่ได้ออกมาแล้ว พวกมันเพียงสู้ต่อไปอย่างนิ่งเฉย แม้เป็นการสู้ที่ไร้ความหวัง ก็ต้องสู้จนถึงที่สุด

คนหาบของคนหนึ่งตายเพราะเอาไม้คานพาดเจ้าอาราม พ่อค้าบ้านนอกคนหนึ่งตายเพราะถือมีดสั้นที่ใช้ในป่าเสือกแทงเจ้าอาราม ชายคนหนึ่งที่ไม่รู้ว่ามีฐานอะไรตายเพราะพุ่งเข้าหาเจ้าอาราม ผู้คนมากมายตายเพราะหยิบก้อนอิฐขึ้นมาปา ถือมีดเข้าไปฟัน เอาธนูจากที่บ้านมายิง เหล่านี้ล้วนคือการรณหาที่ตาย

การรณหาที่ตายไม่ใช่คำที่น่าฟังแต่อย่างใด ออกจะโง่งมเลย แต่มนุษย์เป็นสิ่งมีชีวิตที่แปลกประหลาด รู้ทั้งรู้ว่ามีเรื่องราวมากมายที่ไม่อาจเปลี่ยนแปลงผลลัพธ์ แต่ก็ยังมีคนจำนวนมากที่ถ้าไม่เพราะสาเหตุนี้ ก็เพราะสาเหตุนั้น ยืนกรานที่จะทำต่อไป มนุษย์ถึงขั้นสร้างคำเรียกใหม่ที่มีความหมายใกล้เคียงกันเพื่อการนี้โดยเฉพาะ นั่นคือคำว่า 'เดินเข้าหาความตาย'

วันนี้ชาวถังกำลังเดินเข้าหาความตาย

ทยอยเดินเข้าหาความตาย

พวกมันต้องการขัดขวางเจ้าอาราม

กำแพงเมืองฉางอันที่สูงตระหง่านไม่อาจขวางศัตรู เหตุนี้พวกมันจึงใช้เลือดเนื้อของตนสร้างกำแพงใหม่ขึ้นมา

คนบนถนน คนที่ยืนขวางเจ้าอาราม คนที่นอนอยู่ในกองเลือด คนทุกคนที่ก่อร่างสร้างเป็นกำแพงผืนใหม่นี้ที่จริงแล้วล้วนเข้าใจดีว่า

ความตายของพวกมันไม่แน่ว่าจะเปลี่ยนแปลงอะไรได้ แต่พวกมันยังคงทำเช่นนี้ เพราะเมื่อพันปีก่อนจอมปราชาญ์และบรรพบุรุษของพวกมันสร้างตึ่ถ้างขึ้นบริเวณแม่น้ำเว่ยและแม่น้ำซือ หลังจากวันที่สถานศึกษาถือกำเนิด อย่างน้อยพวกมันก็เปลี่ยนแปลงตนเองแล้ว

ก่อนหน้านี้หนึ่งเซวียพูดคำพูดทำนองนี้ต่อเจ้าอาราม แม้รู้อยู่แนชั้ดว่ารักษาไม่ได้ก็ยังรักษา นี่คือการรู้และรักษาของมัน ยามนี้ชาวถ้งที่กำลังจะตายคล้ายพิสุจน์คำพูดของหนึ่งเซวีย ทว่าพอเห็นถนนสายยาวที่ถูกย้อมด้วยเลือดจนแดงฉาน เห็นผู้คนทยอยล้มลงใจของหนึ่งเซวียก็เริ่มสั่น

ในที่ห่างไกลมีเสียงหวีดหวีดดังถ่ายทอดมา มันรู้ว่าศิษย์พีใหญ่มาถึงแล้ว และลงมือแล้ว นี่ไม่ใช่โอกาสที่สถานศึกษาต้องการ โอกาสของสถานศึกษาขึ้นอยู่กับหนึ่งเซวีย ทว่าเมื่อเห็นถนนสายยาวเต็มไปด้วยเลือด ศิษย์พีใหญ่ก็ไม่อาจนิ่งเฉยรอคอยอีกต่อไป เหมือนหนึ่งเซวียในตอนนีที่แทบจะทนต่อไปไม่ไหวแล้วเช่นกัน

มาที่โลกนี้ยี่สิบกว่าปีแล้ว มันยังคงเชื่อว่าตนไม่ใช่ชาวถ้งแบบมาตรฐาน ตัวมันที่พบเจอกับความมืดมนของชีวิตมามาก ที่ผ่านมายึดถือหลักการมีชีวิตอยู่อย่างเลือดเย็น ขอเพียงสามารถมีชีวิตต่อไป จะให้ทุ่ทุ้งใดล้วนทำได้ ใจของมันเย็นเฉียบเหมือนร่างกายที่ถูกลมปราณแห่งการดับสูญของเจ้าอารามแช่แข็งก่อนหน้านี้

น้ำแข็งหลุดลอกไปกว่าครึ่ง ร่างของหนึ่งเซวียยังเย็นอยู่ แต่ตอนนี้มันกลับรู้สึกว่าร่างของตนค่อยๆ ร้อนขึ้น เลือดในกายเริ่มเดือด หนึ่งเซวียสัมผัสได้ถึงความรู้สึกที่ไม่ได้สัมผัสมานาน ความรู้สึกที่เรียกว่าเลือดร้อน

แต่ไหนแต่ไรมันไม่ชอบพวกคำที่มักนิยามถึงวีรบุรุษ คำว่าเลือดร้อนนี้ยังเป็นคำต้องห้าม แต่พอเห็นชาวถ้งจำนวนนับไม่ถ้วน

ตายอยู่ตรงหน้าเจ้าอาราม เลือดที่ไหลออกมาจากปากแผลมันจะไม่เดือด จนระเหยเป็นไอน้ำได้อย่างไร ความเลือดร้อนแสดงออกถึงความหวัง และความปรารถนา หวังเสียปรารถนาที่จะมีชีวิตรอด และหวังว่า จะสามารถชนะเจ้าอาราม แต่เมื่อพบกับบทสรุปของเรื่องราวที่หา ความหวังไม่เจอแม้แต่น้อยนี้ เลือดร้อนแล้วจะมีประโยชน์อันใด

มีคนวิ่งผ่านข้างกายมันอยู่เป็นระยะ พุงเข้าหาเจ้าอารามที่อยู่ไม่ไกลนัก มันหยิบดาบที่ตกอยู่บนพื้นขึ้นมา ค้ำยันร่างของตนอย่างยากลำบาก คมดาบแทงทะลุชั้นหิมะ บักเข้าไปในพื้นหินของถนน

ศิษย์พี่ใหญ่แพ้อีกครั้งแล้ว โลหิตไหลทะลักออกมาจากรอยขาดของเสื้อนวม มันยืนอยู่ทางทิศใต้ของถนนจู่เขวีย ไอน้ำหยุดจนตัวงอ ทรมานและโดดเดี่ยว ส่วนอวีเหลียนไม่รู้จะไปไปที่ใด

เจ้าอารามเดินหน้าต่อไป ชาวคนไปมากมาย ชัดคนพลิวไปมากมาย ข้ามผ่านคนมากมาย เพิกเฉยต่อคนมากมาย เดินมาที่ละก้าวๆ ด้านหลังมันมีแต่เลือด ถนนจู่เขวียเต็มไปด้วยฝูงชนที่บาดเจ็บล้มตาย เจ้าอารามเดินมาถึงจุดที่ห่างจากหิมะจู่เขวียไม่ไกล เวลานี้ระหว่างคนสองคนเหลือเพียงเด็ก สตรี และคนชราที่อ่อนแอไม่สู้ร้อยคน

นักพรตผอมอยู่ในฉางอันมาทั้งชีวิต จากพรตน้อยที่ธรรมดาสามัญ ที่สุดจนกลายเป็นมันในปัจจุบัน แต่ยังคงใช้ชีวิตอยู่ที่อารามแต่เล็กๆ มันไม่เคยเห็นเส้นกวนซุดแดงของอาศรมเทพ เมื่อไม่กี่ปีก่อนที่ต้าเสินกวนหน่วยโองการฟ้าเป็นทูตมาฉางอัน มันคุกเข่าอยู่หนึ่งคืนเต็มๆ ก็ยังไม่ได้รับโอกาสให้ฟังคำสอนของจ้าวบัลลังก์ แต่ในตอนนี้มันกลับได้พบผู้มีตำแหน่งสูงสุดอย่างแท้จริงของนิกายเฮ้าเทียน ร่างของมันยากจะระงับอาการสั่นได้ มันอยากจะถูกเขาลงเบี่ยงหน้ามันนักพรตซุดเขี้ยว แล้วก้มลงจูบหลังเท้าของฝ่ายตรงข้ามอย่างศรัทธา

ทว่าจู่ๆ มันก็ตะโกนเสียงดัง รับกระถางธูปมาจากพรตน้อยแล้ว
ขว้างใส่เจ้าอาราม

กระถางธูปใช้สำหรับบูชาเสาเทียน หลอมจากวัสดุชั้นดี มีน้ำหนัก
มาก นักพรตผมมีจิตใจที่หมองเศร้า อีกทั้งผมแห้งอ่อนแอ ไหนเลย
จะขว้างได้ไกล เสียงตบดังทึมต่ำ กระถางธูปร่วงใส่เท้าของนักพรตผม
เท้าของมันเป็นแผลเลือดไหล มันร้องโอดโอยอย่างเจ็บปวด แต่เพราะ
มีพรตน้อยช่วยประคองจึงไม่ล้มลง

ลู่เหล่าไท่จวินถือดาบยื่นขวางหน้าเจ้าอารามอยู่

เฉาเหล่าไท่เหยียนถือไม้เท้า เดินจากด้านหลังมาอยู่ด้านหน้าสุด
ของฝูงชน

เจ้าอารามสีหน้าสงบนิ่ง แวดตาเฉยชาเป็นอย่างยิ่ง

ในดวงตาของมันเป็นคล้ายมีดวงดาวนับล้านถูกทำลาย จากนั้น
เหลือเพียงความว่างเปล่าอันน่าพร่นพรึง ด้วยการจ้องมองของสายตา
ที่ว่างเปล่านี้ทุกสิ่งทุกอย่างจะจบสิ้น ชาวถึงที่เดินเข้าหาความตาย ฉางอัน
ที่ไม่ยอมสยบ ต้าถังที่ยิ่งใหญ่ สถานศึกษาพันปี ไม่ว่าสูงส่งมีเกียรติหรือ
โหดหินทมิฬชาติ หัวหาญหรือชั่วร้าย สว่างหรือมืด ล้วนกำลังจะจบลง
ณ ที่นี้

ถนนสายยาวหนาวเย็นและอ้างว้าง

หนึ่งเซวี่มองใบหน้าที่ธรรมดาและตาคู่นั้นของเจ้าอารามทำให้นึกถึงเหล่าบุคคลอันยอดเยี่ยมที่ตนได้เคยพบหรือสัมผัสมาในชีวิตนี้
ไม่ว่าจะเป็นจอมปราชญ์ อาจารย์อา หรือเหลียนเซิงต้าซือ ล้วนเป็นผู้รู้แจ้งอย่างแท้จริง หลุดพ้นจากอัตตา เข้าใจอย่างถ่องแท้ว่าที่จริงแล้ว
ตนเองต้องการอะไร ดังนั้นคนเหล่านี้จึงแข็งแกร่งอย่างยากจะจินตนาการ
เจ้าอารามก็เป็นคนประเภทนี้เช่นกัน

วันนี้สถานศึกษาพ่ายแพ้ด้วยน้ำมือของเจ้าอารามเป็นเรื่องที่สมควรแก่เหตุผล สถานศึกษาเชื่อในเรื่องที่สมควรแก่เหตุผล เช่นนั้นมันก็ควรสงบนิ่งและทำให้สบายเช่นเดียวกับผู้ที่ตายไปบนถนนสายยาว

แต่มันทำไม่ได้

เพราะมันไม่ยอมแพ้

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<http://store.jamsai.com/9786160625246.html>